

Tilgodehavende ogsaa Kassebeholdning, og var den blank, vilde dette Forhold fuldstændig kunne jævntilles med Forholdet til Bestindien.

Jeg forklarer dette udførligt, fordi der er en meget almindelig Betragtning, der har lydt saaledes, at det var meget urimeligt nu at indlade sig paa et storpolitisk Forlig, thi nu var man netop kommen til det Tidspunkt, at Kassen var tom, der var ikke mere at tage til, og saa skulde det snart have faaet en Ende. Jo, mine Herrer, der var ikke adskilligt i Kassen endnu. Der var ikke alene de løbende Indtægter af disse Aar; men der laa som sagt 18 Millioner i Reservecassens, og af disse havde man, saa vidt jeg kan se, allerede begyndt godt paa at spise. Det har jo været en gammel Opgave at søge faste Regler for Reservecassens Benyttelse. Der har i sin Tid, for henved 20 Aar siden, medens jeg sad i Finansudvalget, været Forhandlinger med den daværende Finansminister Estrup om at træffe bindende Aftaler eller Regler i saa Henseende. Man havde ogsaa i disse Henseender troet at have opnaaet fuld Forstaaelse derom. Denne Forstaaelse, disse Aftaler bleve imidlertid under en senere Diskussion her i Salen paa ny gjorte tvivlsomme og vaklende. Det var maasse ikke af Vejen, om dette Spørgsmaal blev taget op til Drøftelse og Overvejelse nu, om der i den Henseende kunde træffes mere bindende Regler, end der faktisk fra Ministeriets Side anerkendes at være til Stede, om Benyttelsen, saa vel af Reservecassens som Kassebeholdningens Midler. Reservecassens har, maaske De erindre, en lang Historie. Den er i Grunden legalt haandlagt endnu, men det skal jeg ikke komme yderligere ind paa at forklare her; det vilde føre for vidt i Detailler. Jeg henviser dette til eventuel Overvejelse af Finansudvalget, om det ikke vil søge at faa dette Spørgsmaal nu bragt til en Ordning.

Den højtærede Finansminister forelagde Finansloven med en Beregning af et Kasseoverskud paa ca. 1 Mill. Kr. med et rundt Tal, og det er jo selvfølgelig ogsaa rigtigt. Jeg tror, som sagt, at med lidt mindre Nøgeternhed kunde der have været beregnet et noget større forventet Udbytte af Skatten, men en større Forandring vilde dette jo ikke medføre. Den højtærede Finansminister har ligeledes fuldstændig Ret i sin Opfattelse af, hvorledes man vil stille Status eller Balancen under Hensyn til den virkelige Formuestatus, og at denne altsaa vil blive noget ugunstigere end den rene bare Kasseopgørelse. Naar, hvorledes man skal beregne det, har der jo saa ofte været delte Meninger om,

om Særbaneudgifterne skulle beregnes til fuld, halv eller tredvart Værdi — det kan der diskuteres om til Døddedag. Sikker er det, at det rene Kasseoverskud er 1 Million, og der er — det bør man altid erindre — indbefattet en meget væsentlig Afbetaling paa Statsgælden.

Naar jeg nu vil spørge, hvorledes denne Finanslov vil komme til at se ud, naar den gaar her fra Tinget, vil det være i god Konsekvens med tidligere Erfaringer, at Tingets Behandling af Finansloven ikke vil være uden Virkning. En saa stor Besparelse, som der tidligere har kunnet paapeges, og som vi have kunnet rose os af, vil ganske vist ikke i Fremtiden fremkomme. Thi det Forslag, der forelægges, er jo betydelig mere indskrænket end tidligere Finanslovsforslag. Smidtidigt tvivler jeg dog ikke om, at da den Mand utvivlsomt er oppe og behersker alle Parter, at det nu gælder om at spare overalt, hvor der paa nogen Maade kan spares, saa vil ogsaa dette saa sin Virkning med Hensyn til Finanslovens Behandling paa Rigsdagen. Og jeg skulde vel ikke tage meget fejl og har ogsaa kunnet se, hvordan det maatte kunne naas, at der end yderligere maatte kunne bespares ca. 1 Million. I alt Fald vil Kasseoverskuddet, som man maa kunne ønske, omtrent blive noget lignende som det, der blev ved Udgangen af sidste Aars Finansbehandling, og altsaa vil der her være nogle Midler til Naadighed over for de Opgaver, som kunne ventes løste i indværende Finansaar. Jeg skal derfor anbefale ogsaa denne Sag til Behandling ud fra dette Synspunkt.

Scharling: Jeg finder ingen Opfordring til i dette Øjeblik at komme ind paa en nærmere Omtale af den politiske Situation, som den ærede foregaaende Taler berørte i den første Del af sit Foredrag. Det er muligt, at senere Talere ville give mig Anledning dertil, men i Øjeblikket kan jeg indskrænke mig til at slutte mig til de Udtalelser og det Haab, som den ærede Taler fremkom med, at Folketingsmændene ville stræbe at gøre det gamle Ord til Stamme om Ufrugtbarheden af den sidste Samling i Rigsdagsperioden, og tværtimod ville gøre sig det til Opgave at møde frem for Vælgerne med saa mange, og jeg vil tilføje saa gode Resultater som muligt. Jeg kan yderligere slutte mig til det Haab, han ogsaa udtalte, at, efter at vi nu ere naaede ind i normale Tilstande, vi da ogsaa maa kunne opretholde dem først og fremmest ved, at begge Ting enes om en Finanslov for det kommende Aar. I saa Henseende har jeg ellers ikke megen Betyrning, naar jeg